

Trafikskadenämnden

Referat 2-2020

Fråga om omprövning och preskription enligt lagen (1916:312) angående ansvarighet för skada i följd av automobiltrafik (bilansvarighetslagen)

Den skadades fordran avseende omprövning av inkomstförlust efter en trafikolycka 1974 som slutprövades 1993 har ansetts vara preskriberad. Den tioåriga preskriptionstiden började löpa vid överenskommelsen 1993 och löpte ut 2003. För det fall en väsentlig medicinsk försämring hade inträffat med innebörd att en ny skadeföljd hade uppkommit skulle den skadade ha återkommit inom två år från den tidpunkten. Eftersom han inte gjorde det var hans fordran preskriberad även i den delen.

Ärendet reglerades slutligt i april 1993. Trafikolyckan bedömdes ha orsakat den skadade besvär motsvarande en invaliditetsgrad om 22 procent samt viss arbetsförmåga. Den skadade fick ersättning för lyte och men samt för inkomst- och pensionsförlust. Bolaget avslutade ärendet med följande motivering. ”Skulle det visa sig att dina skador genomgår en väsentlig medicinsk försämring har du på nytt möjlighet att få ersättningsfrågan prövad. Du måste dock återkomma till oss inom preskriptionstiden som är tio år och börjar löpa från detta brevs datum.”

Den skadade lämnade en skriftlig accept till bolagets beslut i april 1993. Han kontaktade bolaget 2018 och meddelade att han hade genomgått två operationer under 2014 och att han blivit sjukskriven i omfattningen 25 procent. Han begärde omprövning av frågan om ersättning för inkomstförlust. Bolaget ansåg att han inte hade rätt till omprövning.

Eftersom trafikolyckan inträffade år 1974, dvs före trafikskadelagens (1975:1410) ikraftträdande, konstaterade nämnden att lagen (1916:312) angående ansvarighet för skada i följd av automobiltrafik (bilansvarighetslagen) ska tillämpas.

Enligt 9 § första stycket bilansvarighetslagen ska talan å skadestånd enligt denna lag anhängiggöras inom två år från det skadan timade. Att en skada har timat innebär inte att själva skadehändelsen har inträffat utan att en skada till följd av händelsen har uppkommit (se Svea hovrätts dom 2003-11-20 i mål T 173-03).

Vid en jämförelse mellan den besvärshandlingen den skadade hade 1993 när ärendet reglerades slutligt och den han hade efter operationerna 2014 fann nämnden att utredningen i ärendet inte gav stöd för att hans skador som berodde på trafikolyckan hade genomgått en väsentlig medicinsk försämring. Redan på grund härav hade han inte rätt till omprövning.

Nämnden konstaterade vidare att den tioåriga preskriptionstiden började löpa vid parternas överenskommelse år 1993 och att denna preskriptionstid löpte ut år 2003.

För det fall den skadades besvär hade genomgått en väsentlig medicinsk försämring med innebörd att en ny skadeföljd hade uppkommit 2014 skulle han ha återkommit till bolaget inom två år från den tidpunkten. Eftersom han återkom först 2018 skulle hans fordran ha varit preskriberad även i den delen.

(Dnr 2105-2018)